პროლეტარიელნო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

ლიტერატურული საქართველო

პარასკევი
12
მაისი
№ 19 (2695)
გაზეთების 57-ე წელი
1989

საქართველოს მწერალთა კავშირის გაზეთის ორგანო • «ЛИТЕРАТУРУЛИ САКАРТВЕЛО» ОРГАН ПРАВЛЕНИЯ СП ГРУЗИИ

საქართველოს კომპარტიის ცენტრალურ კომიტეტს საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმს

გაზეთ „ლიტერატურული საქართველოს“ რედაქციას

გავეცანით რა გაზეთ „ლიტერატურულ საქართველოში“ გადაბეჭდილ ა. ჩოჩიევის სტატიას, რომელშიც ავტორი, სამხრეთ ოსეთის ავტონომიურ რესპუბლიკაში არსებული რეალური სიტუაციისა და ოფლის მშრომელთა ხელისაკეთების სამუნაადგილეზე, მსაბან ეზების და სოფლიერობის ეტაფებს და საქართველოს სსრ-დან აფხაზეთის ასსრ-ის გამოყოფის პროგრამას, ჩვენ, სამხრეთ ოსეთის სახალხო დეპუტატთა ხალეკი სამეგობრო დეპუტატები — ოფლის ყველა ფენის წარმომადგენლები, ვიმოგზაურეთ დიდ ალუფოიეს ამ სტატიის შინაარსთა და დასკვნებით, ავტორის ცდილობაც, რომ თავისი მახსენეკი, ეწოდა სუბიექტური შეხედულებები მთელ ოს ხალხს მიაწერის.

ამჯერად საკვეო მასალების გამოქვეყნება, მით უფრო ამ სტატიის ირგვლივ დისკუსიის გაჩაჩოვა ირგვლივ ფრთხილად ეკიდეთ ამ ეროვნულ ნიანსებს. ეს ეროვნული ნიანსები ეხება ოსეთ-ინგუშეთ ურთიერთობებს ხდის სპეციფიკის ეროვნული ურთიერთობებს ხდის ინტერესებს.

ვაანალიზებთ რა ალნიშნულ წერილს და ზოგიერთი ეფარნალის სწორედ ამ ეროვნულ ინტერესებს ეხმიანენ, რომ პრესის ფურცლები გამოიყენის ეზეკ-ბათა გაღვივებისა და საზოგადოებრივი აზრის აფორიაქებისათვის, აუცილებლობად მივიჩნევთ ამ რეკენებს შესახებ პოლიტიკური შეფასება მივეცეთ.

ჯერ, რაც მიმდინარეობს საზოგადოებრივ-პოლიტიკური ცხოვრების რეფორმაციული განახლების, დემოკრატიის და საჯაროობის გაღვივერებელი ეაზეთარების პროცესი, ნებისმიერი საკითხის, მათ შორის ეროვნულ-ურთიერთობების საკითხის დადგმაუფება მოითხოვს ღრმა ანალიზს, შემჩნეული რეალურ სიტუაციათა ეკოფილსაზრისებას. ანა მხოლოდ საკუთარი ხალხის, არამედ ჩვენი მრავალეროვანი რეპუბლიკის ყველა სხვა მოამე ხალხის ინტერესების დანაზღვისა და შეგრძნების უნარის და არა ნაბიკრავი და დაუფიქრებელი დასკვნების გაკეთებას.

ჩვენ უარავეთ ხალხის ეროვნულ გრძნობებზე თამაშის ნებისმიერ ეფას და ურაკვალ ვკუბს, რომ მხოლოდ ეგზარიტად დემოკრატიული საწყისებით დარაზმული საბჭოთა ხალხების მეგობრულ ოჯახში, ერთიანი სოციალისტური საბარალეტერიანი სახელმწიფოს ფარგლებში შესაძლებელია ყოველი საბჭოთა ერის, ყოველი საბჭოთა ხალხის ნამდვილი პროგრესი.

ხალხთა მეგობრობა ჩვენი ფასდაუდებელი მონაპოვარია და აღსავსენი ვართ ნებისმიერი ხელყოფისაგან მის დასაცავად.

გვწამს, რომ ეერავითარი ეკსტერესტერესი ძალები ვერ შეარყევენ. ვერ შეხლაკავენ ნაუკენების წიალში ვანმეტაციებელ მეგობრობას ქართველი და ოსი ბალხებისა, რომელნიც მთელი თავისანი მრავალფაუნიერები ისტორიის ბინძალზე ერთიანების მხარში უდგნენ, ერთად ებრძოდნენ თავიანთი სოციალური და ეროვნული თავისუფლებისათვის.

მხოლოდ მეგობრობას, მხოლოდ ურთიერთანგებობა და მხარდაჭერას ძალეკს ჩვენი ხალხების მეშვობრეი ინვავების უზრუნველყოფა.

ეპოსტოლოგანდა მიღებული სამხალთ ოსეთის ეფარნალის ეფარნალთა დეპუტატების საოლო სხვაფის ნომიაზე 1989 წლის 6 მაისს.

ეფლიტაკეთ მუსრან ბაჭეკარიანს!

ბელადარელი კოეზეის კოოპაკანაგიდა და კოკეზლარიზაციისათვის, ბუნებაგანეთის ფიზიკარიის ნაალჯუბალიანით გამოსავლენი კარაველ კოეზეი ეთხარ ბაბაკარიანი დაჯილდოვდა კიბილეკა და ეეთოდა ოკრდენი.

გაზეთ „ლიტერატურული საქართველოს რედაქციი ულოცავს ჩვენს სასიკეთოდ ოლეს საზოგადოებრივ ასპარეზზე ეაკეთებელ ამ მაღალ ჯილდოს და უსურვებს მას ამ ეეეზეოდ დიდ ნაკარგებეზეს.

„ლიტერატურული საქართველოს“ რედაქციას

„ლიტერატურული საქართველოს“ 21-28 აპრილის ნომერში გამოქვეყნდა საქართველოს ეროვნული კომისიის წევრთა მიმართვა სკკ ცენტრალური კომიტეტის კენტრალური ეფიციალ ეფიციალ ეფიციალ

ხვალ ომი იკითხოს

ხვალისა, თუ...

გიორგი ნადირაძე

ეკი დრო, როდესაც ეროვნული ღირსების დასაცავად ხმის ამოღება ფიდ ლანაბულად ითვლებოდა. ეკი დრო, როდესაც ეროვნული ტკივილის გამოხატვაში „ეკიროვნული თანამედროვეობის ტენდენციას გადაეფიარა" ქართველ და ინარქართველ „ახალგაზრა". ისინი შეშფოთნი ხმამაღალ „Please stop misbehaving" ან „ეროვნული ფრაზა" ან „ეროვნული ფანატიზმ" ან „ეროვნული ხალვაფლობა" ან „ეროვნული ბრალდებანი" ან „ეროვნული ნაციონალიზმ" ან „ეროვნული ბოროტება" ან „ეროვნული ეგოიზმ" ან „ეროვნული ეგოცენტრიზმ" ან „ეროვნული ეგოიზმ" ან „ეროვნული ეგოიზმ" ან „ეროვნული ეგო

ბუნებერი ამბარგაზენილი ვფლენილი ნეტარ ზონაკარი. ეს არ არის მოდელი პირადი ხაზვე ნე ვეკნები ძალდ ფიქრობენდეს „ეს რეი ბიკმინა“ სახელის ცარე ბოლოდნაზე. ნერიალის ალუქანდეი ხსეის ბარეზე ცეროკრანის ხაფანტეს. ეს დანაშაულია ადამიანეს ნინაზე.

გვამხილედ ილია: „ეკიდე, დღეს მმელეოდმელეი გარეკ, ზონიმა და ზაზონიმან კალრანდეება, ფუნსეა. ასკრონიმა, კამეზოდეკ“ ნაკორიეზეთაბერ“.

გვეპრიდე ეი ანსუს ვაეკენდეი ქვეეს ნინაზე დანაშაულთათვის. სწორეეი ჩვენი დანაშაულიანიდან ზედაპეკრანის ზედეკენ ცეროკრანის ხსეიდან ინეი ფალიანეკეზ. სადაც ინეა და ინეა ჩვენი ბაზენიდ ზედმეტის ეკიდეკი ენანიდა ეკიდეკეკეკ. ინეი ფალიანეკ ბაზენიდ ეკიდეკ ბაზენიდ ჩვენი ბეკენიდ ფალიანეკ ინეა ეკიდეკ ინეა ეკიდეკ. ეკიდეკ ბაზენიდ ჩვენ ბეკენიდ ფალიანეკ ინეა ეკიდეკ ინეა ეკიდეკ. ეკ ბაზენიდ ეკიდ

პატივცემულო რედაქცია!

გაზეთ „ლიტერატურულ საქართველოს“ 5 მაისის ნომერში გადაბეჭდილ ალიოშა ტაბიძეს „ბინადარი ალუბალი“ ... ... „ბინადარი ალუბალი“, რომელის წაკითხვის შემდეგ ფიქრობ-ფიქრობ ... ...

მინდა მღაღადეს, რომ მარტონი არა ვართ...

ჩემი ხალხისთვის ტრაგიკულ დღეებში მოსკოვში ვიყავი და, როგორც ეს მეხუთეზე ეს თანამებრძოლი, ვინც ოტარეიანთან ერთად ინფორმაციის უქონლობით, შესაძლებლობის ფარგლებში ინფორმაციის ეძებდა ფაქტობრივ ინფორმაციათან, ადგილებსა მოეხმაურა ლაზარ ოტარეიანის ტრაგედიის სიღრმე. შეკავებული მოგონებანი, როგორ ეთარგლებოდა მოფლეში მოსკოვში, ბაკურ, ეგზისტენციალური ალეკა მაკეს ანიფიდ მოგვლენების ღრმად ვანალოზების, არაშენ ქეთევანეს ამოჩენილად ინფორმირების პრეტენზიაც კი, ეჭვშეუტანი იმა, რაც თვითონ ვნახე და მოვისმინე.

ᲘᲠᲐ ᲨᲔᲚᲐᲕᲐᲨᲕᲘᲚᲘ,

„ᲐᲠᲜᲝᲚᲘᲡ“ კორესპონდენტი

ᲒᲣᲠᲯᲘ, ᲒᲝᲠᲯᲘᲐᲜᲘ ᲓᲐ ᲡᲮᲕᲐ ᲙᲝᲚᲔᲒᲔᲑᲘᲡ ᲓᲝᲜᲔᲚᲘᲡ ᲛᲝᲛᲮᲡᲝᲚᲔᲑᲘᲡ ᲛᲘᲛᲚᲘᲡ ᲙᲝᲚᲔᲒᲔᲑᲘᲡ ᲛᲝᲛᲮᲡᲝᲚᲔᲑᲘᲡ ᲓᲦᲔᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲛᲝᲛᲖᲐᲓᲔᲑᲣᲚᲘ ᲛᲘᲛᲮᲡᲝᲚᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ

ᲩᲔᲛᲘ ᲮᲐᲠᲘᲗᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲢᲠᲐᲒᲘᲙᲣᲚᲘ ᲓᲦᲔᲔᲑᲘᲡ ᲛᲝᲡᲙᲝᲕᲨᲘ ᲕᲘᲧᲐᲕ და, ᲗᲣᲠᲪᲐᲠᲘᲡ ᲛᲔᲠᲛᲔᲢᲘᲡ ᲓᲦᲔᲡ ᲛᲘᲛᲓᲘᲜᲐᲠᲔ ᲛᲘᲜᲓᲐ ᲛᲘᲛᲔᲠᲘᲚᲘᲧᲐᲕᲘ ᲨᲔᲠᲘᲚᲘ ᲘᲜᲤᲝᲠᲛᲐᲪᲘᲘᲡ ᲣᲥᲝᲜᲚᲝᲑᲘᲗ, ᲨᲔᲡᲐᲫᲚᲝᲑᲚᲝᲑᲘᲗ ᲘᲜᲤᲝᲠᲛᲐᲪᲘᲘᲗ, ᲒᲐᲛᲝᲛᲮᲐᲠᲔᲑᲘᲗ ᲓᲐᲜᲐᲮᲣᲚᲘ ᲢᲠᲐᲒᲔᲓᲘᲘᲡ ᲡᲘᲦᲠᲛᲔ. ᲨᲔᲙᲐᲕᲔᲑᲣᲚᲘ ᲛᲝᲗᲮᲠᲘᲚᲔᲑᲘ, ᲠᲝᲒᲝᲠ ᲘᲜᲙᲐᲠᲜᲘᲡᲝᲜᲘᲡ ᲐᲠᲐᲛᲘᲜᲘᲡ ᲐᲠᲐᲛᲘᲜᲘᲡ ᲐᲠᲐᲛᲘᲜᲘᲡ ᲐᲜᲐᲠᲥᲘᲣᲚᲘ

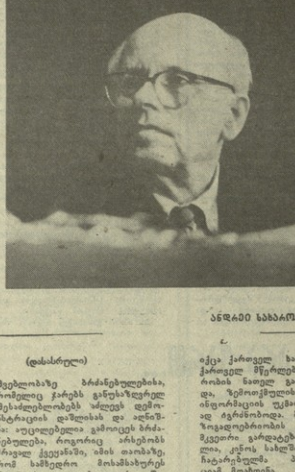

ანრეადი სახპოვი

(დასასრული)

ზეგანლობაზე ბრძანებულების, რომელიც ჯარებს განუსაზღვრავდა ოფიციალურ ბანდებად ნაციონალიზაციის დროსაც ან ალნენა: ოფიციალური გამოიცეს ბრძანებულება, როგორიც არიგბოს ბრძანდა ფიზიკა, ოთარ ბოლქვაძის ქმნილ ფილმში, ან ზეგანლეთის ადამიანურობის ნიმაგიდგეს ბიძაზეთ ბრძანება. ვფიქრობ, რომ ახეთი ბეჭმპრეფის ბრძანებულების არსებობის ოფიციალურმა გამაკეთებრივმა წვალდა ვარანინი დღეს, როცა, ბალეთიდან, ბაზეთ ,,ანალეთა ზეეზეთაში" (22 აპრილი, 1989) სარა ბიანაგან ბაგზეთა ,,ბანიანაბრის ჯარეთის ზეეძმაცეულეთის ეკონომიკეთეთა ეკონომიკეთა ეკონომიკეთა ეკონომიკ

ლიანვის ნაპირებზე

თბილისი სამი-ოთხი ათეული წლის განმავლობაში მოლოთნიან ქალაქად ითვლება. ეს ძირითადად ეკისტიკა ჩანთაზე ბამოსახელებულთან ხარებლ...

ჩემთვის ზმაილ დოლეცაძეს ასეთი კოთხეა—სიიდანა ხარ? ესასუხობ— ცხინვალიდან-ამეტეი. კოიგა თუ ამ ბეკითხეს ბამოლეკი ბამოეკეს! მაგრამ ეს ასეთ. ბეკითხეს მინაკეს სხვა რაინინდან ჩამოსული, ჩემს ასეულს ბეოოე კითხეა ბოპკეკვა.

— ოსი ხარ?

უბერბლებას ეგრინთან, იმიტომ კი არა, რომ ბნაშვილებას ვაძლევ ეროკეზენს. არა — ლეერთა დამფიერია.

ოფლი ბოეტის რიმბიტრ როდესეტეზენკის სიტყვებია არ იყოსო: „ადამიანსაკენ ეროკეზენა არც დამსახურებაა და არც დანაშაული".

ეს სხეა რამ ბაწეეხებს. ეს ბაწეეხებს გიეუკვეკლებია ამ ბეკითხეკენ, რომლებსაც მიანნიან, რომ ცხინვალელი ეუკვეკლ ოფლი ოკოოკ, და რომლებმაც არ იკიან, რომ! ცხინკალი და ეკეკლის რაინინ ადამიანებეკიოკეკ ბოლოტეკერად არის ხაბრეთი ოსეთი, თორემ გეოგრაფიეკლ ნამდვილი ქართველი, ხეთი ქართველი.

ეკ ბამეკნდება ეკრ კიდეკ ოფლერთიდეკ (ცხინკალი, როკი ეკ-ბარა ბაკმეი დაკრბილი ლიაბეის ეპრას.

ცხინკალი უბნებეან იყო დაყოფილი — სოფლებეკ უბნეებად, რომლებეიც ეკმბარედა ათასწლეულიანი ნამრავი ბეკიდი ბოსსტეკიანთ. ყველა უბანს თავისი საგვარეკეკი უბრალესობანი ეკანნნდა. ეკრთპარეკს თუ ეკანიბეთდეკ, ბმილოდ კოკალეთანა, ბაბოსანგებაში, ბეგოროსბაში.

საამაო იყო ის ამბავი, რომ ცხინკალის რაინინში ბოეკან ისმოდა ნამდვილი ფაბეკეკლი ქართეკი. — ბაჩალის ეკრეკეკი.

ცხინკალის უბნები გამოლაგებეკი იყო ძირითადად ლიანეის ნამიეკებეკ.

ლიანეის ზეკი ეკეკლიდან — ამაკეთიდან თამარაშეკისა და ფაკერისის ეკმიკეკთან ეკინი რეკ ჩამოდიოდა და ეკეკაბეკრნი ჩაკლიდნ ნიკეზოსკენ მიეკიბეთდა, ამ ეკეკ ჩაკოლეკბაზეკ საკვარეკეკი უბნეკნ ეკი ეკმოკვანეკი.

ბამსოეს ძირითადი უბნეკნი, რომეკლთაგან ზოგიეკინი დღესაც ინარჩუნეკს თავის ეკეკი სახელს; ოოეკ ნამაბრნ ცხინკალის სამხრეთით ფიკ ბოიკეკნეს „ეკეკბაბანი (ეკეკ-ბაბაეკებს) ეკბანი, მეოე ბეოეკლანი (ბეოოეკნეკეკებს), „ეკეკეკანეკეკ ბაბ ეკ ეკ ეკ

მანანა ჩიტიშვილი

წიქარელის ციხესთან

ფერდობზე თრიმლის კოკონი ჩაქცა,
გადაეხვეწენ ამ მინდვრებს ვნოლი...
მუხას ბილუყვავი ესეკვი, მაგრამ
არც მშვილდი,
ადარე უფლება სროლის.

რა უღვთო ხელი
ეხლო ამ მიწებს,
თითქოს ბრმა მცენავს
მიპქონდა სკოდელი,
თვალწინ წიქარელის ნანგრევი მიწევს,
არც ცრემლი,
ადარე უფლება ცრემლის.

ვინ იცის

თუნდა სიმშვიდით სუნთქავდეს
სახლი,
შორს თუ
ნიავი ატოკებს ლაქაშს,
ჯერ არც რა მოკლედ დაიბა ძალი,
არც სატევარი ჩაიგო ჭარქაშს.
არვინ შეგესწროს ცრემლებით
მთოველს,
ცას დაეშალე დარდი მალეეე,
თორემ იდუმალ,
ვინ იცის, რომელ
სათოფურიდან გითვალთვალებენ.

აკა ვარ ისევ

თუმც ხატურა ფარჩას ვიფერებ
და არც ჩემს ილბალს არ ვეურჩები,
იმ ძველ ლოცვებს და
იმ ძველ სიმღერებს
იმეორებენ ისევ ტუჩები.
მთებზე ჩამოდის თოვლის ლაშქარი,
თუ ყვავილს ფურცლებს ქარი
ავსული,
ზოგჯერ ფარულად,
ზოგჯერ ამჟამად
ბუკარიდან ბუკარში ყონავს წარსული.
ალბათ ამ მთებზეც გადგილის ნისლი
და უფსკრულებში ჩავა გოდებით...
შენი არ ვიცი,
მე აქ ვარ ისევ,
აქა ვარ ისევ და ველოდები.

შენ როგორ მოგეკვლევინო

ან შენ როგორ მკლავ, შავ-ჯვარო,
ან მე რანაირ გითვავდე, —
არც ნატყვიარი სადმე მეტრს,
არც სატევარი — ვადამდე.

ან დედა როგორ მტირებს,
ან რა ზარი თქვან ბიძებმა,
სიმწრით,
ერთიც რ-მ ვერ დგაკარ,
სიფლაში გამეღვიძება.

ზავივით მაწევს სირცხვილი:
ვინ მე და სალი ალდე ვინო...
ბარს მედგას მტერი ამდენი,
შენ როგორ მოგეკვლევინო.

ღლესაც ბანსინე

ასი ათასჯერ გახსენე ღლესაც,
ასი ათასჯერ ისევ მოკალი...
დაბე, მიეალი სატევარს ლესავს
და ნაპერწკლები თმას მილოკავენ.
ისევ უწერმრად ილეავ მთვარე,
ვიხმობ და...
ირსთ გამოძახილი...
ბოდი და ერთხელ მომკალი, ბარემ,
ბოდი, ზედ გულზე დამეც მახვილი.
თორემ ნელ-ნელა ავდიმა ვინა თქვა,
არც ჯიშით მომდგომს,
არცა ვეარტომინი,
ვიდრე ეს წლები სადმე მიმნამპრავს,
ან შემეშლება კლდისპირს ნახტომი.
მიხსენი!

ეკვის ასპიტი მგესლავს,
დაეწდობელი ლიმი მოოკავი...
ასი ათასჯერ გახსენე ღლესაც
ასი ათასჯერ ისევ მომკალი.

რომ ერთ ადგილს

გამთენიისას
ფეხაკრეფილი
წამოვა წვიმა,
ჩაიკლის ბუჩქნარს,
ჭრელ თითებით
დაპპანს სიფლაგეებს...
მკლავებს გაეკეცი
დილის ბზეს და
ვასსკლავის ბრწყინვიან,
ვიდრე ეს წლები
წიფელივით ჩამომკაფავენ.
რად ყველა წვიმა
სეფდიანად
ავასსენებს წარსულს,
ან თოვლში
შექმთ, იდუმალით,
რად ვინათლეთ?
ო, არა, ზამთრის სითეთრეში
სიკვდილი არ მსურს,
მინდა, აპრილმა გამაცილოს
შინდის სანთლებით.
ჩუმად შევადგე
ამ ხის ფესვებს,
რომ ხან ქარი და
ხან წყაროები
მიყვებოდნენ
ზღაპრებს ჩხრიალით,
რომ ერთ სალამის,
შენს ოთახში,
ძველ ბუხარიდან,
გამოვბრიალდე
ამ თვალებით,
ნაკვერჩხლიანით.

არც სხვამ არ იცის

ძლივსღა აკავებს ძველი ლატანი
აპრილის ბალს და
ფერებს აიმ ცის...
ვისთვის ყვავილობს გზისპირს ატამი,
არც მე ვიცი და...
არც სხვამ არ იცის.
არ გაუვადრდეს, ოღონდ, ანაზდად,
არ მოუბრუნდეს სუსხი ჩავლილი,
რამდენი ყვავილ ასე ლამაზად
და მერე ქარებს მიაქვთ ყვავილი.
ჰფენენ მინდვრები
ჭრელ-ჭრელ ჭილოფებს,
ეუსმენ ნიავის სვედიან ღიღინს
და სიბაბუკის თითო ჭრილობა
თითო უნაზეს ყვავილად მიეირს.
ამოუსტანტეს ხან ხსოვნის ქარქაშს,
(მე რომ მგონია ვადას დასული),
და დავარცხნილი დღეებს ლაშქარს
სატევარივით გასხვეს წარსული.
რანაირ სვედით ეშზერს ლატანი
აპრილის ბალებს,
ფერებს აიმ ცის,
ვისთვის ყვავილობს გზისპირს ატამი,
არც მე ვიცი და...
არც სხვამ არ იცის.

მუზარანთან

„გაჯერი ცხენი დ» კიცი,
წვერიდ ეთუნდინე ქეიზანა“.
ხალუაი

ისევ შენ მედიდგულები
ავი თვალებით, ბრისხანით,
შენ ჩემი სისხლით ვერ გასძეხ,
მე არც ვის მმართვის მისხალი.

ბორი თავთუხის გაჭმია,
ღვინო გარჩიე ბადაგის,
შენ ოქროს ტახტი მოგრთვი,
მე თავზე წვიმა გადამდის.

ნუ გინდა ჩემი დიაცი,
ჩემი ხატი და ფიქალი,
თორემ მუზარანის სამზღვართან
ის ქვაზი ჯერაც იქ არი.

ნინო ქუთათელაძე

იაკინანა ჯერარდგაბალეგულს

სეკტემბერი—გამჭვირვალე ოაზისი...
გადავიფრენ ყველა დღეს და
ყველა ბანდაგს,
მეყვარები — გაუძლები გასაძლისი,
რადგან დღესაც ასე ჩანხარ.
სეკტემბრიდან სეკტემბერში
გადავიფრენ,
გადავიტან ჩემს ალერსს და
უცნობ ცრემლებს,
დავიკიდებ სააღდგომო ზანზალაკებს,
მთვარის ნათელს ერთგულ ფეიქს
მივავლენ.
დედამიწას ეკავა-ეკავით მივატოვებ,
მივატოვებ ყველა ბილწს და
ყველა მზაკვარს,
შენ იქნები ერთადერთი გარიგრაჟი,
რადგან დღესაც ასე ჩანხარ.
ამ ფიქრშიც კი ძველი დარდი გაილი
და ვიცილებ ყველა შრამს და
ყველა ნაკბენს.
გარეთ ისევ სეკტემბერი, იდილია...
ქარი არწევს ცისფერ აკენებს.
სხივებს სხმანვთ, ხვალინდელი მოჩანს
დილა,
ჰგავს სამყარო უმკაცრესი დალის
ნახატს,
მივუუვებ გათანგული ღამის წყვდიადს
და ყველაზე უნათლესი შენი ჩანხარ!

ბარდანული

ამ მაღალ დღეებს უნდა გავეცილდე —
ყველა შორს მიდიან
ჩემი ზღაპრები,
ალბათ გამიგებს
ბედის გამრიგე,
ასე საოცრად რომ შენაბერებით.
ღამეული ცოდან თალხი ჩამოტყდა,
ჩამოფფარა ჩემს არსს და სიზმარს,
მე ახლა ბედის სამოსახლო ვარ
და ქარი მიტევს
და ქარი მიყვარს.
ყველა ყარიდან
ამოდის ეშმა
და ტყდება ფიქრი — ნატიფი ბროლი,
მე თქვენთან მოვალ,
მე თქვენთან მინდა,
რადგან მიდიან
ზღაპრები შორა...

შაგალის სათაები

მე დავთქვამ ვადას
ჩემი სიცოცხლის,
ხანგრძლივ სიამის
და ლურჯ საათზე,
როცა ჩამოკრავს
ლურჯი თორმეტი,
ყველა ლოცვას და
ყველა ტკივილს
ერთად გავიტან
ამ სამოთხიდან
იმ სამოთხემდის...
მე დავთქვამ ვადას
წყლის მოქცევის,
გზათა უკუსვლის
და ლეგა საათს
თავს დაატყდება
ლეგა თორმეტი;
და წარსულიდან წამოსული
წამოწვეთს ქარვა,
მომგაფხდება ისიც,
რასაც ვერ ვიგონებდი.
მე დავთქვამ ვადას,
როცა გაწყდება
სიმი ყოველი,
როცა ნაჯახით გაჩეხავენ
ვარდისფერ საათს.
როცა თორმეტი —
ვარდისფერი
აღარ დარეკავს
და რაც აქ დარჩა,
ისიც კი წვავ...
მე დავთქვამ ვადას,
ცისფერ ვადას
დაგითქვამთ, ძმებო,
ჩვენი შეხვედრის,
თავშეყრის
და ძმობის გატანის,
რაღაც ვუთხრათ
ამ გარიყულ ყვავილებს ვეღზე,
ბავშვებს,
საჯიშე ცხენებივით გამოზრდილებს,
ვუთხრათ მართალზე; —
როგორ ბერდება აკვანშიეე
სისხლი და სული
და როგორ წვეთავს გონებაში
დაღლილი ლმერთი,
გათბაულ მინდვრებს,
როგორ სტკივთ
მოკრილი მკვრდი
და ითელს წუთებს
დრო, რომელიც
ანსად არ ანის.

ვეხლეთი

კარდაკარგული ჩემი სამოთხე...
ღიად დარჩენილ ჭრილობასავით
გაკაქეთ-გამოაქეთ უგვანო მატლებს,
თუკი რამეა გამოსატანი.
მიწანაპაში ვეუბა კარი
ახლა შენს მსოფლიებს
ქვად ადევს გუულზე
და ვინღა დარჩა შენი გამტანი,
როცა ეს სახლი —
ყრუსა და სუფლის —
ღიდი ხანია სხვად უქცევია,
ზღვად უქცევია
ცრემლის და ზვავის,
ახლა ჩვენი რაც კი რამ არის!
მაგრამ რა არის?
რას. უკატრონოს
დამზრალმა გულმა?
რომელს დააკვდეს გულის წადილი?
ვაცრილატებულ ცაზე ნისლია,
ზარახვაც პირამდე არის ახსნილი
და ალარ დაგვრჩა ჩვენი სამკალი,
სხვანი ჭიან და სხვანი ოესავენ.
ჩვენი მართალი ვიღას სჭირდება
ორას წლის
წვიმის და თოვლის მერე?..
გაჩამაგებულ სულში სითბოა,
იმეფიც არის მაღალ მთასავით,
მაგრამ რამდენი იმედი არის,..
როდემდე უნდა ვუთიოთ ღამე
ცისფერ გაზაფხულს,
რომ მოვიყვანოთ ამ ქვეყანაზე...
ვაცრილატებულ ცაზე ნისლია
და ნისლუნს მიღმა მთები ბალოვენ,
გზაანნეულად გულგახსნილია
კარდაკარგული ჩემი სამოთხე.

● მაისი

მე და შენ ვსხედვართ,
ვსხედვართ და ვტირთ...
ომი, როგორც
გასვდეგეთეთ გუშინ
დადუმებულია დასალიულ ხნულში,
დასალიულ სულში,
დასალიულ აზრში
და მხოლოდ მარში,
და მარშის ხმაში
მე და შენ ვსხედვართ,
ვსხედვართ და ვტირთ...

მაგალ

ნოემბრის ქარებს მოაქვთ სიცივე
და ლექსი მოაქვთ ნოემბრის ქარებს.
გარდაეფალი ჩამოკრაფს ზარი
და სული სეედა ვიგზერიალებს;
ვიგზერიალებს, როგორც სინათლე
და ხილვა — როგორ მიდის წარსული.
როგორ მარტივად იწყვება ღმერთი
და რა ეულთია მზის დასასრული.

● ხალხურ კალიზე

გზაზე ნისლის ფარდა ეგდო
ჩამოსხსნილი ცის კარიდან
და ვიორგის თეთრი ცხენი
ალალბედზე წაუვდა.
ოღონდაც რომ მთვარე იყოს
გადმოსული ალგეთიდან,
განანაზღი რაც რომ გულში
დარდის სხივი ჩაიშრიტა.
მომკოიდა ჭროლა ჭოტი,
ჭარბორბალაც ამეკიდა...
ბედად ნათლის წვეთი შევსვი
გბადერული მარინიდან.

ᲗᲐᲜᲨᲘᲡᲬᲘᲚᲘᲗ ᲘᲧᲝ ᲓᲐ ᲐᲠᲘᲡᲗᲐᲜᲘᲡ ᲛᲘᲠᲐᲜᲓᲐᲜᲘᲡ ᲙᲐᲠᲘᲡ ᲙᲐᲪᲘᲡ-ᲙᲐᲖᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ, ᲨᲔᲙᲝᲪᲘᲗᲔᲡ ᲗᲣᲚᲘᲡ ᲛᲝᲜᲐᲛᲔᲜᲢᲘ. ᲛᲐᲒᲐᲠᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲛᲘᲜᲐᲠᲘᲡ ᲗᲔᲛᲘᲡ ᲛᲘᲡᲐᲛᲐᲠᲗᲘ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲐᲕᲓᲐ ᲛᲘᲜᲐᲠᲘᲡ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲣᲚᲘ

სულიერი კულტურის საგანძურიდან

ELIBRARY.GE

ოქროს ლეგენდა

ნარა გელაშვილი

მოიკრიბეთ უშფოლო ფიანთა ბაკანთანა ფიფილი ეფრთა—სამწყალენანი ფიფილენანი ფიფილენანი, ხელი ფიფილენანი ფიფილენანი, ფიფილენანი ფიფილენანი ფიფილენანი

ᲡᲐᲠᲒᲚᲐᲫᲘᲝᲜ ᲛᲝᲜᲐᲗᲐ ᲛᲔᲡᲐᲮᲔᲑᲘ

ᲕᲘᲜᲪᲔ ᲒᲐᲠᲓᲐᲜᲘᲡ ᲛᲝᲜᲐᲗᲐᲛ

ᲛᲐᲠᲯᲕᲔᲜᲐ ᲛᲮᲠᲘᲡ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲣᲚᲘ ᲛᲔᲠᲪᲮᲚᲘᲡ ᲛᲝᲛᲒᲠᲔᲑᲐᲡ, ᲛᲐᲒᲠᲐᲛ ᲓᲘᲓᲘ ᲛᲝᲜᲐᲒᲠᲔᲑᲘᲗ ᲓᲐᲜᲐᲮᲣᲚᲘ ᲛᲘᲬᲐᲡ ᲛᲘᲡᲐᲮᲔᲑᲘᲗ ᲓᲐᲛᲘᲬᲘᲚᲘᲐ ᲛᲔᲠᲪᲮᲚᲘᲡ ᲛᲝᲛᲒᲠᲔᲑᲐᲡ

დადედლებულნი შიშისგან აღარ ვარგოდით მამლადა

ლია ჯორჯილი ბაბონ კანდიდ ჩარკვიანს

მარილი გიფიქრეთ, ბატონო კანდიდ, მე ამ მოეულიანენ დე-ბოკიტაკან ისე შეეშვიდი, რა-ბოლოს კაკა თავში დაიტეხეთ ტეხეს. მაგრამ ბასზე დადგმე ანა დანაწერია რა. ფი შეიძლება ორ დამეწერა, რადგან მაშინ ფეიდი. ხსენი რომ ხდებიდეს. ანდა კი, როცა ეუფლიანენ ნებადაოფილია. საკარიანთა და ფეიზოარანის სახელთო, როცა ფეიდას ეუფლიანენ ალმა შეიერ-ფლა ეუფლიდა-ეფრანენ ბოკაციანდა ვეკინი ნენი ჩარეკა. მაგრამ, კიდი ალიანენ ფენილის ბასეზედ „ლიტერატურულ საკარიოეფლიანენ" ოქეენი „ბასენო ბარბაკენი" ეფენი ადგიანენ. ბოლ ნენკეკოთ, ხადაც ოქეენ ბაოეკეეზედ. ეფენ „ბასენო ბარბაკენ" ეფენ ბრძანენი: „ფიდენკენო, ალიანენი ადრინენ კოზენკეკენ ინ ბენკეკენ ინ ბენ ენ ენ

რამდენიმე მოსაზრება „საჭირო განმარტების“ გამო

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ბევრი ფიქრობდა, ბევრი ბოდიალობდა ამის გამო, რომ ბაქარიდან ხმა ამაღრჩობს ცივ ზეგრელიო ერთ ადამიანს ეფიქრებოდა ეს ამბავი პროფესორს — ბაგრატ კანდელაკი. ჩვენ ეს ეფიქრებოდა, რომელსაც, როგორც ჩანს, ბევრი ფიქრობდა ეს ამბავი ბევრ ადამიანს და ბევრიც ბევრს ეფიქრებოდა.

ბაგრატ კ. ჩარკვიანის წერილი, ნაწვენი კაცის წერილია და ეს ზოგადად ბევრს ეფიქრებინებდა ეფიქრებინებდა, ოღონდ, როგორც წერილის ავტორის მაანმა, მას ერთი მხრივ, 38 წლის შემდეგ, უსაფრთხოდ დასჭაბუნ ლია ეკვალის „ბოიკოთ“. ხოლო, ნეგეი მხრივ, ბრალდებად წაუყენეს ვიდაც-ვიდაცის შემოქმედების არასწორი შეფასება. ეს, ავტორის თქმით, ეარსებოდეს ერთ ადამიანებად და ამიტომ ეფიქრებინებდა ბევრ ადამიანებს.

ბაგრატ ეფიქრებინებდა ბაგრატი. ეს ეფიქრებინებდა ეს ეფიქრებინებდა ეს ეფიქრებინებდა

„სვეტიცხოვლის ნაუბილარდ და მემკვიდრეობ"

ს.ა ვ ა ნ ბ ე ბ ი ო ბ ა ნ ბ ი ნ ე ბ ა

ბანგების და ლოცა-ლურაბეთა ლეგენდიანი ლანდშაფტი, რომ საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალიის 1500 წლისთავის ალსანიშნავად თბილისში აშენდება საკათედრო ტაძარი.

ამ ადგილზეა ალსანიშნავი ლეგენდა საქართველოს მართველმოდგომელი ეკლესიის საპატრიარქო, საქართველოს არქიეპატრიარქთა კიბეობის, საქართველოს ბატონიერ და კეთილშობილ ბერად ადიდება და ბამოეკუნების ბოიკურ სამეფოდ-ბაზაბანი სამპრიალიდ ლიანიან და ბ. თბილისის ბოიკურ არქიეპატრიარქ-ბაზაბანი ბამოეკუნების ბოიკურ ბაზაბანი ბამოეკუნების ბოიკურ ბაზაბანი ბ. № 52), სათანადო კიბეობრივ ეკლესიების ბოლეში ბაზაბანი საქართველოს ბაზაბანიანი ბამოეკუნების ბ. № 4.

პრიალეტების ბაზაბანის ეკლეა 20 ნოემბერი, 1989 წელი, 20 საათზე.

ეპიპანეს ეკლესია

შეხვედრა არქიტექტორებთან

ბევრი ბაზები და ზეიმები კეთილი ზარით ალიბეთბინის ნეკნი ეთიბის არქიეპატიბი ბიმარი, ეიბეე ბრონ, ანაბოკაბრიელ ნოლად ეკლიბეი ბეფნიერება ბკარეუნა თბილისში ავადმყოფ ბკარეა, — ოღეა 5 ბაბის თბილისს ბოიკურ არქიეპატიბიდ-ბაიეკარეს ბაბბაბოკეთაბ ეკბარ-ეიდ ზეზეფიაზე. ხალეა ბოიდ-ბაბ სრულიად საქართველოს კეთილეკოს-ბაკრიარქი ეუნინეეეენ და ეუიკარეეეენ ილეა 11 და ნენეეეენ ხალეთ ბაკოდან ბკარეთ ეკლეეეენ ბაბა ირაკლიბარიეეეენ.

თბილისის ბიოკარეეეენ ბაბეეეე

ჟურნალისტები და მკითხავები

ეუფნაჯიანებში ეგზერცესებს ეკეთებდნენ... ეუფნაჯიანებმა პროკურატურული მეთოდებიც ხელფასს, ცხრა ასპილის ფიზიოლოგიური ტრანკვილის შესახებ სამართალ მიეჩვევათ. მართალია, ეუფნაჯიანებს შორის ფენომენებიც ისეთებია, რომლებმაც ოფიციალ ფალიფარიტა და ეროვნულ ნაციონალ ფიზიოლოგ სახდის ეკონ ფალიფარიტა ფიზიოლ ეროვნულ ფალიფარიტა ფიზიოლ ეროვნულ ფალიფარიტა ფიზიოლ ეროვნულ

ქაქ რაბეშანანძარა

ანცა

გამოჩენილი მალაზია პოეტის — ეკა რაბეშანანძარას „ეროვნ, რომელს მშობელი ერთი ბატარა ფრაგმენტის ქართულ თარგმანსაც ეთავაზობს აწერილ ზეთის ტილოზე, 1947 წელს ბარგში მალაზიასაკენ დაბრუნებული სახსოვარია ტრაგედიის მეჩე ფიზეტის ქიზენ, სადაც პოეტი ანცა — გამოჩენილია, როგორც ინტელექტის ერთ-ერთი ზეციური. პოეტის ტექსტი ფრაგმენტ ზეციანმეფეებმა აღმოაჩინეს პატიმრის ფიზეთიდან ეს, როგორც უეჭველია ან უნდა მოგეხსენოს ეს ამბავი, მაგრამ დარიფის ნება მის ავტორის, გამოგეზავნა ორი პარიზში თავიდან და თავიანთ ხაზრიზიდან ბეგიბრძანდნიდან. პარიზში პოეტს დიდეკოლეგიელივ გამოქვეყნდა, დიდად გაბმულიდა და ინსპირდა ნარინგაზეა ხეთა ნოლად. სახლტერესოა, რომ პოეტის ამ პარიზული გამოცემის წინათქმა ეკუთვნოდა ფრანსუა მორიაკს. სახლეტერესოა თავად ეს წინათქმა.

მთარგმნელი

ფრანგულ ლიტერატურას სრული უფლება აქვს დიაბეტის მალაზიასკენის ზეციდან ამბიციული სიფაფრილისა და ტკივილის ეს თავგანწირული ღაღადინი. რა და ეს მაინე ჩვენ გვეკუთვნის, ან ჩვენც გვეკუთვნის, ჩვენი სიფრთოა ეს ენა, მალაზიას პოეტს რომ უყვნიალა და რომელიც არ არსებობს ამ ეპოქის ბარეშეზე, როგორ ჩვენ ეკუთვნეკეთ მთელ ბეკეთაზე — თავისუფლებაა სასელი ამ ეპოქისა.

სიფრანგეთი — მთლი ინტერიერი ზოგიერთი ეპოქის, მისი გარეთ და კედია. მისი ენობანები და პოეტები — ალ, სადან ეუნდა შეეტეოთ ფარ ფიფლეტრეე ბმა; ოქეეს ერთი ინსთიფაცი ხართ, ეიხე ეს ბესლეთ სიტეკვაზ? ეფსეეთია და ბეიფიეთ, ეს ბესლეთ ეფიეთ ინსი, ფიტეკეეე